

” نیروی انتظامی، توهم بستری میشی! “

(بخش دوم)

امیرجوهری لنگرودی

andishe.gbg@hotmail.com

سرفصل نوشتار دوم :

مطالبات و خواسته‌ها و شعارهای پرستاران:

خواننده‌ی بخش دوم مقاله‌ام شاید این پرسش را در برابرم نهد، چرا از مطالبات و خواسته‌ها و شعارهای پرستاران آغاز سخن گشودم؟ راستش انتخاب این تیتر از دل شعارهای خیابانی پرستاران مرا مجاب نمود که از اینجا آغاز کنم.

به باور من در هر جامعه‌ای، سردادن شعارها، نشان واگویای خواست‌های بی پاسخ مانده‌ی کل جامعه است. باز پرداختن به شعارها به شناخت عوامل اصلی و خصلت‌ها و خود ویژگی‌های حرکت پیش روی مردم ما کمک می‌کند. از طریق بازخوانی شعارهاست که می‌توان به روانشناسی اجتماعی گروه‌های مختلفی که هر یک به سهم خویش طرح کننده‌ی شعارها بوده‌اند، به موقعیت و شرایط ذهنی و عینی جامعه، به طور زنده پی برد. از شعار زنان، دانشجویان، معلمان، بازنشستگان، پرستاران، کارگران همه بخش‌های اجتماعی، مالباختگان، کولبران، سوختبران و جانبداران محیط زیست، اقلیت‌های قومی و غیره...

می‌توان پی برد که چه درنهان آنان می‌گذرد و چه مطالباتی دارند و پی گیر چیستند.

به‌زبانی شعارها، پایه‌های مادی خواسته‌های مردمان جامعه ما هستند. آنگاه که بازنشسته‌ای شعار می‌دهد: «اگر یک اختلاس کم بشه / مشکل ما کم میشه» بیان اعتراض اجتماعی به اختلاس و چپاول حاکمیت است. بازنشسته به ساده‌ترین بیان، بدان چه که می‌اندیشد، به راحت‌ترین و موجزترین شکل در خیابان و در برابر مجلس یا رسانه‌ها و در برابر مسئولین، آنرا بیان می‌دارد. وقتی پرستاران همین شعار را به زبان خود به فریاد بدل می‌کنند: «یه اختلاس کم بشه / حق ما داده میشه» همان حرف است ولی با ضرب‌آهنگی دیگر. به عبارتی شعارها ما را به شناخت عوامل گوناگون اجتماعی و ویژگی‌های حرکت خیابانی مردم جامعه نزدیک می‌کند. چه شباهت کم نظیری بین این شعارها و شعارهای زنان، بازنشستگان، معلمان و بی‌شمار کنشگران اجتماعی همسان و همسو و هم‌جهت است و چه تعدادی از این شعار هم در اساس محور اشتراک تلقی می‌گردد؟ از این‌رو من بر آن شدم که این‌گونه بنگارم و فضای ذهنم را با خواننده‌ی گفتارم همراه سازم و نیک برآیم: همه‌ی ما باید ابتدای امر درد مردم را از زیان آنان بشناسیم و آنگاه برای درمانش دنبال راه برون رفت بیابیم، خوب دقت کنیم. با هم دنبال راه چاره بگردیم... به پیش!

شعارهای پرستاران در هم‌نوایی با دیگر گروه‌های مطالباتی در کف خیابان:

«پرستار داد بزن / حق تو فریاد بزن»، «پرستار نباشه / بیمارستان تعطیله»، «مسئول بی‌لیاقت / استعفا استعفا»، «نترسید نترسید / ما همه با هم هستیم»، «تجمع، تحصن و اعتصاب / این راه ادامه دارد»، «مسئول بی‌کفایت / استعفا استعفا»، «یه اختلاس کم بشه / حق ما داده میشه»، «تنهاترین دسته‌ایم / از وعده‌ها خسته‌ایم»، «این همه سال دویدیم / فقط وعده شنیدیم»، «فکر نکنید یه روزه / وعده ما هر روزه»، «فکر نکنین امروزه / قرار ما هر روزه»، «حق‌مونو نگیریم / شیفتامونو نمیریم»، «حقمونو نگیریم / شیفت کاری نمیریم»، «هیچ ثمری ندیدیم / فقط شعار شنیدیم»، «وعده زیاد شنیدیم / جوابی هم ندیدیم»، «ما که نماد صبریم / صبرمون به سر رسیده!»، «فوق‌العاده کار، حق ماست / حاصل دسترنج ماست»، «اضافه کار اجباری / نمیخوایم نمیخوایم»، «نه به اضافه کاری اجباری»، «وعده و وعید کافیه / سفره ما خالیه»، «وعده و وعید نمیخوایم / ما حق‌مونو میخوایم»، «تعرفه ما کجاست؟ / توی جیب شماهاست؟»، «پرستار میمیرد / ذلت نمیپذیرد»، «با کرونا جنگیدیم / حمایتی

«ندیدیم»، «اضافه کار ۱۵-۲۰ تومان است، نمیخواهیم»، «پرستاریم/ معترضیم»، «پرستار، اتحاد، اتحاد»، «تورم دلاریه / حقوق ما ریالیه»، «پرستار نباشه / بیمارستان تعطیله»، «پرستار نباشه / بیمارستان تعطیل میشه»، «صدقه سری ۲۰ تومنی / نمیخوایم، نمیخوایم»، «هر نفر توقیف شه / هزار نفر پا میشه»، «از شیراز تا مشهد / اعتصاب، اعتصاب»، «از شیراز تا اهواز / اعتصاب، اعتصاب»، «نیروی نظامی / تو هم بستری میشی»، «تورم دلاری / حقوق ما ریالی»، «هزینه‌ها دلاریه / حقوق ما ریالیه»، «باکرونا جنگیدیم / حمایتی ندیدیم»، «اضافه کار اجباری / نمیخوایم، نمیخوایم»، «اضافه کار مفتی / نمیخوایم و نمیخوایم»، «اضافه کار ۲۰ تومنی / نمیخوایم، نمیخوایم»، «اضافه کار ۲۰ تومنی / خجالت خجالت»، «ایران شده ویرانه / در این دور و زمانه»، «وعده زیاد شنیدیم / از وعده‌ها خسته‌ایم»، «نیروی نظامی / ما هم بستری میشیم»، «اضافه کار اجباری / نمیخوایم، نمیخوایم»، «اضافه کار ۲۰ تومنی / خجالت، خجالت»، «وعده زیاد شنیدیم / از وعده‌ها خسته‌ایم»، «تهدید و توبیخ / دیگر اثر ندارد»، «دشمن پرستار / دشمن سلامته»، «یه ساخت و ساز کم بشه / مشکل ما حل میشه»، «حسین حسین شعارشان / دزدی و غارت کارشان»، «اصلاح تعرفه‌گذاری و ثبت خدمات پرستاری به نام پرستاران»، «حذف اضافه‌کار اجباری و تصحیح حق‌الزحمه‌ی مربوط به اضافه‌کاری»، «تا حق خود نگیریم / دوباره بر میگردیم»، «پرستار باغیرت / دمت گرم، دمت گرم»، «پرستار سلامت / حمایتت میکنیم»...

پرستاران بیمارستان امام رضا در مشهد در مواجهه با حمله وحشیانه حراست بیمارستان به پرستاران حق طلب با فریاد «ولش کن، ولش کن» و شعار «نیروی انتظامی / تو هم بستری میشی!» مقابله و مقاومت کردند.

و البته که این همه‌ی شعارهایی که پرستاران در اعتصابات سراسری خود در جای جای کشور سر داده‌اند نیست، من همه‌ی شعارهای اعتراضی پرستاران را به وسعت تحرکات آنها در جای جای ایران را در مشتتم ندارم. ولی دریافتم از این شعارها رودررویی با هر نوع تشکل سازی های خلق الساعه و بی هویت است که دم حاشیه سازی قیم مابانه را در اساس قیچی می کند. بدین معنی که محافل جعلی نیازمند نوعی تکثر گرایی کاذب نیابند و پرستاران روی قدرت خلاقه خویش و رد پیوند با دیگر جنبش های مطالباتی نضج یابد. که در گفتار پایانی به این مهم باز بر می گردم. انجام دقیق این کار و به پیش بردن آن به همت جمعی نیازمند است. این مجموعه تنها آن مجموع شعارهایی است که من موفق به جمع آوری آنها شدم.

مطالبات و خواسته‌های پرستاران:

اعتراضات پرستاران که در سال‌های پیش، کما بیش به شکل تجمعات پراکنده مقابل دانشکده‌های علوم پزشکی و مراکز بهداشت به شکل تجمعات مقطعی برگزار می‌شد، از اسفند سال گذشته در واکنش به رسیدگی نشدن به حقوق و دستمزد پرستاران، معوقات هفت ماهه، اضافه کاری و شیفت‌های کاری، به رسمیت شناختن پرستاری به عنوان مشاغل سخت و زیان آور، اعتراض به سطح نازل حقوق، عدم پرداخت به موقع مطالبات، کمبود نیرو و شرایط سخت کاری، شفاف سازی و ارزیابی‌ها که ساز و کار مشخصی ندارد، شدت گرفت. پرستاران شیرازی می‌گویند: موظفی همه‌ی پرستاران شش شیفت در هفته است ولی به آن‌ها هشت شیفت تحمیل می‌شود؛ اضافه کاری‌ها تا سال گذشته برای هشت ساعت ۱۲۰ هزار تومان محاسبه می‌شد که خود توهینی به پرستارانی است که شب کاری را تحمل می‌کنند، و امسال هر ساعت اضافه کاری به ۲۲ هزار تومان رسیده که باز هم اندک است.

عموم پرستاران برآنند: اجرای درست تعرفه‌ها برای پرستاران و احترام به حقوق مادی و معنوی آنان، فشارهای روحی و رسیدگی نکردن به نیازهای مادی و معنوی پرستاران موجب شده تا بیشترین مهاجرت‌ها مربوط به پرستاران باشد. فراتر از این، پرستاران در اعتراض به اضافه‌کار اجباری، اجرا نشدن قوانین، حقوق پایین، کار سخت و فراوان، توهین‌ها و تهدیدها، دست از کار کشیدند. پرستاران به عدم اجرای قانون تعرفه‌گذاری بعد از سال‌ها معترضند به این‌که معوقاتشان با ماه‌ها تاخیر پرداخت می‌شود و مجبور به اضافه کار هستند که در بهترین حالت برای شیفت‌های عصر و شب، ساعتی ۲۵ هزار تومان حق‌الزحمه، آن هم با ماه‌ها تاخیر، پرداخت می‌شود معترضند؛ به فشار بالای کاری و عدم پرداخت درست تعرفه‌های پرستاری و مطالبات بی پاسخ مانده‌اشان معترضند. فشار کاری پرستاران در حدیست که جانشان را تهدید می‌کند و در مواردی متأسفانه منجر به مرگ آن‌ها نیز شده است. دبیرکل خانه پرستار ایران چندی پیش در مصاحبه‌ای با روزنامه اعتماد به «مرگ سه پرستار در ماه اردیبهشت ۱۴۰۳ در اثر کار زیاد» اشاره کرده بود. این درحالیست که یک پرستار بیمارستان نمازی شیراز از آمار بالای خودکشی در میان پرستاران می‌گوید که بسیاری از خودکشی‌های پرستاران متأسفانه به دلایل دیگری از جمله حمله قلبی نسبت داده می‌شود و حکومت اجازه‌ی انجام پژوهش جامع در مورد وضعیت خودکشی در میان پرستاران را نمی‌دهد!

اعتصابات و اعتراضات پرستاران از کجا شروع شد؟

اعتراض و اعتصاب پرستاران از ۹ مرداد از بیمارستان امام علی کرج شروع شده و با پیوستن بیمارستان‌های شیراز، به سرعت رشد و گسترش پیدا کرد. روز ۱۲ مرداد ۱۴۰۳ در شیراز و پرستاران کرج در بیمارستان‌های کوثر، امام علی و شریعتی اعتصاب کردند. در همین روز در شیراز نیز پرستاران ۹ بیمارستان دست به اعتصاب زدند. به دنبال آن اعتراضات پرستاران به شهرهای داراب فارس، نور آباد ممسنی، تنگان بوشهر، کرمانشاه، فسا، جهرم، نی ریز، دانشگاه علوم پزشکی مازندران، اسلام آباد غرب، آباده شیراز، لامرد فارس، تبریز، زنجان، اراک، یزد، مشهد و یاسوج، چابهار، سیرجان، دهدشت، جندی شاهیپور، گیلان (رشت) و تهران شعله کشید و گزرگرفت و اینجا و آنجا به خیابان کشیده شد.

این اعتصاب در بعضی شهرهای بزرگ‌تر مثل شیراز، مشهد، کرج در بیمارستان‌های مختلف صورت گرفته است و دیگر این که کادر درمان هم شروع کرده‌اند به وارد شدن در صحنه اعتراضات. در شهر مشهد پرستاران مشهدی شعار می‌دادند: «**با کرونا جنگیدیم/ حمایتی ندیدیم!**» به عبارتی قهرمانان دوران کرونا، در زمانی که خیلی از مدعیان کشور به دنبال تزریق واکسن فایزر بودند و در پستو نهران، پرستاران یکی پس از دیگری عرضه حمایت و حرفه شریف و میدان مبارزه را خالی نکردند و تعدادی‌شان جان باختند!

در تجمع پرستاران دو بیمارستان دولتی در مشهد یک پرستار معترض مشهدی در بیمارستان قائم بر زبان آورد: ۱۶ سال سابقه کار دارم و حقوق‌ام با کسر بیمه و مالیات ۱۴ میلیون تومان است. به عنوان یک پرستار از مریض نوار قلب می‌گیرم اما وقتی ثبت می‌کنم می‌نویسد نام پزشک! هیچ جایی این ثبت نمی‌شود. تعرفه پرستاری در شهرستان‌های قوچان و خواف بین ۵ تا ۶ میلیون است، اما در بیمارستان قائم مشهد ماهی یک میلیون و ۲۰۰ هزار تومان است.

پرستاران زن در اعتراضات حرف اول را می‌زنند؛ شمار بالای پرستاران زن در شعار دادن‌ها و شروع اعتراضات و اعتصابات نقش جلودار و پیش‌قراول صحنه را دارند و این خود نشان از استمرار حضور و مبارزه زنان جامعه و جنبش مطالباتی آنان است. این مسئله در تجمع پرستاران یکی از بیمارستان‌های شهر قزوین و صدها پرستار خوزستانی که با وجود گرمای شدید شهر اهواز با تجمع در مقابل استانداری خوزستان خواستار پیگیری مطالبات خود شدند و تجمع اعتراضی

پرستاران مرکز آموزشی درمانی آیت الله کاشانی اصفهان. تجمع و اعتصاب پرستاران علوم پزشکی اراک و تهران قابل مشاهده است.

شهرهایی است که در دور جدید اعتراضات، اعتصابات پرستاران پس از پیوستن بیمارستان‌های شیراز از ۱۵ مرداد، در آن به سرعت رشد و گسترش پیدا کرده و حلقات تجمع اعتراضی پرستاران بیمارستان ۲۲ بهمن و اورژانس ۱۱۵ نیشابور، همچنین پرستاران و کارشناسان فوریت‌های پزشکی ۱۱۵ تبریز، اعتصاب پرستاران همدان، پرستاران کرمانشاه مقابل دانشگاه علوم پزشکی کرمانشاه، پرستاران سیرجان، پرستاران دهدشت، پرستاران بیمارستان فجر و پرستاران اورژانس بیمارستان بوعلی مریوان، چابهار، دانشگاه گیلان رشت در برابر بخش حسابداری، و با ورود اعتراض در تهران بزرگ تا حدی سراسری شده است. که تا امروز پنجشنبه اول شهریور ۱۴۰۳ همچنان دنبال می‌گردد!

ادامه دارد...

پنجشنبه ۱ شهریور ۱۴۰۳ برابر با ۲۲ اگوست ۲۰۲۴